

sen ir noilgojušies mūsu izpildītos skaņdarbus dzirdēt uz vietas zālē. No 1. marta tās ir atvērtas pilnā apjomā. Ļoti ceram, ka skatītāji būs, jo esam ieguldījuši patiesi lielu darbu, domājot tieši par viņiem. Tāpat man bija nevilts prieks satikt savus kolēģus, ar kuriem nebija sastapusies ļoti ilgi, faktiski visu pandēmijas laiku. Ar dažiem ir bijusi saskarsme ārpus operetes, bet daudzi nebija sen redzēti. Jā, tas bija ļoti jauki.

– Varbūt nedaudz sīkāk pastāstiet par Jaungada koncertiem, kas pēdējos gados izpalika.

– Operetes teātrī esmu kopš 2015. gada, tāpēc nevarēju pastāstīt, kādi tie bija senāk. Pašreizējie Operetes teātra Jaungada koncerti ir līdzīgi tiem, kādus rīko Latvijas Nacionālā opera. Protams, mūsējos skan tikai un vienīgi dažādu operēšu mūzika. Katru gadu tiem ir savs vadmotīvs, piemēram, Francis Lehārs, Vīnes operetes klasiķi un Johans Štrauss, franču operete vai Operetes Jaungada koncerts in Blue ar amerikāņu mūzikla piesitienu. Pēdējos pāris gados kovida dēļ šie Jaungada koncerti nevarēja notikt, tāpēc «Musique d'amour» būs tāds kā kopsavilkums.

– Ko jūs izpildīsiet šajā koncertā un vai šo programmu esat izvēlējušies pati?

– Gluži pati ne, tomēr nevaru arī apgalvot, ka man kāds kaut ko būtu uzspiedis. Galvenokārt tā ir mūzika, kas ir Operetes teātra repertuārā un ko izpildīju visus iepriekšējos gados. Tāpat tajā ir iekļauti skaņdarbi, kurus jau esmu dziedājis mūsu ikgadējos Jaungada Galā koncertos. Tas ir Silvas iznāciens un arī Silvas un Edvīna duets no Imres Kālmāna operetes «Silva. Čardaša karaliene», kas, starp citu, bija pēdējā pirmizrāde, pirms sākās kovids. Programmā ir ietverta arī slavenā Džūdītas ārija no Franča Lehāra operetes «Džūdīta», kā arī mazāk pazīstamā un daudz retāk izpildītā ārija no Lehāra operetes «Skaista ir pasaule» (Elizabetes valsis). Un, protams, ir arī Hannas un Danilo duets no Lehāra operetes «Jautrā atraitne».

– Vai ārijas, ko izpildīsiet koncertā, ir tās, kas pašai sirdi vistuvākās?

– Silvas loma man ir īpaša. Katru reizi, to atveidojot, tai ziedoju visu savu enerģiju. Tā prasa no dziedātāja tādu īpašību apkopojumu, kurā vienlīdz augstā līmenī ir gan vokāls, gan fiziskā izturība, gan dejas prasme, gan aktiermeistarība, gan arī runas māksla. Šis ir ļoti sarežģīts tēls, un tā radišanas process bija patiesi dinamisks un grūts. Un arī stāsts, ko tas vēsta, galīgi nav operetei raksturīgs, savā būtībā tas ir diezgan dramatisks, izņemot pašas beigas. Droši varu apgalvot, ka Silvas loma noteikti ir viena no manai sirdij tīkamākajām. Protams, tāda ir arī Hanna «Jautrajā atraitnē», jo tā bija mana debijas loma operetē. Un pirmo mīlestību

Hannas Glavari lomā F. Lehāra operetē «Jautrā atraitne»

jau neaizmirst, vai ne? Turklāt tas bija ļoti sevišķs iestudējums Jāņa Kaijaka režijā. Protams, šis nav vienīgās man mīļās ārijas, ir arī citas, bet šoreiz tās neskan koncertā.

– Parunāsim par jums. Jūs kādreiz esat dejojusi baletu, bet tad pievērsusies operetei.

– Jā, tā mans dzīves ceļš ir izveidojies. Teātrim esmu bijusi pietuvināta jau kopš agrām bērnu dienām, jo mani vecāki bija operas kora mākslinieki. Vienmēr esmu bijusi kopā ar skatuves mākslu un tās izpausmēm. Bērībā man vienlīdz tuvs bija gan balets, gan opera. Varbūt operete mazāk, jo tā tika spēlēta Operetes teātrī, un tur es tik bieži neuzturējos. Bet, kāpēc tā notika un kādi apstākļi to ietekmēja, nemāku teikt. Ar opermūziku esmu saistīta nu jau kādus gadus padzīvē, no kuriem septiņus padziļināti ar opereti. Tomēr jāatzīst, ka pārkvalificēties no balerīnas par dziedātāju nemaz nebija tik vienkārši, kā sākotnēji varbūt varētu likties. Ir kaut kādas lietas, kas joprojām nāk līdzī no iepriekšējās profesijas un ar kurām dažreiz ir jāpacīnās.

– Bet kas bija par iemeslu tam, ka baletu nomainījāt pret dziedāšanu?

– No baleta aizgāju veselības problēmu dēļ. Tās man diezgan izteikti parādījās saistībā ar kājām, proti, ar pēdām, kas ir baleta galvenais instruments. Vienlaikus sajutu sevī pamudinājumu pārbaudīt spēkus otrā žanrā, kas man vienmēr ir bijis ļoti mīļš. Jāpiebilst, līdz tam brīdim man nebija nekāda sakara ar dziedāšanu. Baletskolā mums pat nebija tāda mācību priekšmeta kā koris. Turklāt es nemaz nebiju lūkojusi atstāt savu prasmi dziedāt. Protams, jau no bērības klausījos plates, vēlāk diskus, uz operas iestudējumiem gāju tikpat bieži kā uz baleta izrādēm. Es vienmēr esmu sajūsminājusies par visu, kas ir saistīts ar operas pasauli. Toreiz es vienkārši sapratu – ja tagad to nepamēģināšu, pēc tam būs par vēlu.

– Jūsu mīļākais operdziedātājs ir Lučāno Pavaroti.

– Jau ilgāku laiku strādājot savā profesijā, man, protams, ir dziedātāji, kurus es apbrīnoju, kurus klausos un kuriem sekoju. Bet es neprotu fanot. Par sevi varu teikt, ka neesmu tik aizrautīga savu elku pielūdzēja, lai skrie-

tu viņiem pakaļ un prasītu autogrāfus. Bet, ja nu reiz tiešām ir bijis kāds, kura dēļ es būtu bijusi gatava stāvēt garā rindā, lai tiktu pie autogrāfa, tad tas bija Lučāno Pavaroti. Mans sapnis bija viņu sastapt dzīvē, bet diemžēl tam nebija lemts piepildīties.

– Jūsu dzīvē jau kopš mazotnes lielu lomu spēlēja Sergeja Prokofjeva balets «Romeo un Džuljeta».

– Jā, tas ir smieklīgais stāsts, kuru pavisam nesen pārrunājām ar vīru. Es viņam stāstīju par saviem vecākiem, ka viņi ir īpaši, jo savu divgadīgo bērnu aizveda nevis uz «Dakteri Aikāsāp», bet gan uz «Romeo un Džuljetu». Un pirmā opera, kuru es noskatījos, bija Gaetāno Doniceti «Lucia di Lammermoor», nevis, piemēram, «Putnu opera», toreiz gan tāda vēl nebija sarakstīta. Manā dzīvē šis lietas sākās ļoti agri, turklāt ar tādām ļoti sarežģītām izrādēm. Prokofjeva mūzika divus gadus vecam bērnam nav īsti piemērota, bet es laikam biju ļoti pacietīga skatītāja. Savukārt «Romeo un Džuljeta» tēma kaut kādā mērā vienmēr man ir gājusi līdzī. Teātrī es ienācu ar Vladimira Vasiljeva jauniestudējumu «Romeo un Džuljeta», un arī mans diplomeksāmens Parmas konservatorijā (Itālijā), iegūstot maģistra grādu, bija «Romeo un Džuljeta».

– Par jums var teikt, ka ar vienu kāju esat Latvijā, bet ar otru – Itālijā. Kā tas tā sanāca?

– Jā, tā ir. Atrasties starp divām valstīm nav vienkārši – tas ir gana sarežģīti. Parasti es braukāju turp un atpakaļ. Taču pandēmijas sākumā sanāca ilgāk padzīvot Itālijā. Tie četri mēneši, kurus šeit pavadīju, kamēr bija lokdauns, man šķita ļoti gari. Kaut arī šis ierobežojumu periods nebija nekas labs, tomēr tas lika uz kādu brīdi apstāties un pabūt kopā ar savējiem – ar ģimeni, ar vīru.

– Bet kā jūs vispār nokļuvāt Itālijā un kāpēc izvēlējāties tieši šo valsti? Kā gadījās, ka dzīve jūs aizveda uz turieni?

– Katrā ziņā tas galīgi nebija saistīts ar vīra meklēšanu. Biju nosprīdusi, ka nekad neprecēšos ar itāli. Kad devos uz Itāliju, man jau bija izveidojies savs priekšstats par šīs tautības vīriešiem. Vēl mācoties Jāzepa Mediņa mūzikas skolā, es piestrādāju vienā kafējnicā par viesmili,

un tur man radās pārliecība, ka itāļu vīrieši nav uzticami un piedevām ir dienaszagļi. Protams, šie pasaulē apceļotāji nebija tā labākā vīriešu daļa. Dzīvojot Itālijā, tādus vairs nesastapu, un šajā jautājumā krasi mainīju viedokli. Jāteic, Itālija vienmēr ir bijusi mana sapņu zeme. Kad sāku mācīties opermūziku, tas likās tik pašsaprotami – jādodas uz Itāliju, nekur citur! Pirms manis te jau bija ieradušies Marina Rebeka un Valdis Jansons, abi no Jāzepa Mediņa mūzikas skolas Natālijas Kozlovas klases. Un pēc tam vēl citi, tad arī es. Mēs izvēlējamies dažādas vietas, kur studēt – katrs pēc savas saprašanas. Tas nebija noteicošais, kur bija pārējie. Svarīgi bija katram pašam atrast savu vietu. Bet sanāca tā, ka gan Valdis, gan es bijām Parmā.

– Par viesmili runājot. Gribēju vēl paturpināt šo tēmu. Jums patik gatavot ēst. Jūs pat cepat picas! Un Itālijā jums ir pavērušās pavisam citas garšas kārpīnas.

– Jā, jā, garšas, maņas un čujas. Tas nav noslēpums, ka, aizbraucot uz Itāliju, es praktiski vispār neko negatavoju un tas nebija mans hobijs. Latvijā ēdu to, kas ir un kā ir, un īpaši neskatījos, cik tas ir kvalitatīvi. Vai kādas garšvielas tiek lietotas. Neko daudz vairāk par kartupeļiem ar dillēm nezināju. Bet Itālijā, protams, kulinārijas kultūra ir ļoti augstā līmenī. Gribot negribot bija jāsāk ar to aizrauties, sekot tai līdzī un interesēties par to. Un pašai taisīt ēst. Arī mans vīrs ļoti labi gatavo. Mums ir tā: kuram ir iedvesma, tas parūpējas par maltīti – viens vai otrs. Itālijā man pavērs pilnīgi cita garšas saprašana, jo te ir pieejamas visādas garšvielas un vēl daudz kas cits. Ir dažas lietas, kuras tagad Latvijā man šķiet nepieņemamas, piemēram, pārvārīta pasta vai kapučīno pie pusdienām.

– Kā jums aizrit dienas Latvijā un Itālijā? Vai atšķirība ir liela?

– Protams, tās ir divas dažādas pasaules un divi dažādi laika ritējumi.

Mirkli, kad nolaižos lidostā Latvijā vai Itālijā, man sākas pavisam atšķirīga dzīve. Un tajā ir ietverts pilnīgi viss – gan ēšana, gan laika uztvere, gan darīšana, gan noskaņa. Absolūti viss, izņemot to, ka abās nodarbojos ar dziedāšanu. Kaut arī tas ir citādi. Es protu momentāni pielāgoties tai valstij, kurā atrodošos. Kad lidmašīna nosēžas Rīgas lidostā, pēc desmit minūtēm jau pilnībā esmu restartējusi savas smadzenes un sajūtas. Es atkal esmu Latvijā, un viss, kas ar to ir saistīts, ir okey. Un tieši tāpat ir Itālijā. Tikai vienu vienīgu reizi man bija ļoti grūti pārslēgties. Tas bija pēc šī ilgā kovida perioda. Kad ielidoju Rīgā, bija jāpaiet kādam laikam, līdz aptvēru, kur esmu un kas notiek. Visi likumi un ierobežojumi abās valstīs tobrīd bija stipri dažādi. Biju pieradusi pie kaut kā viena, un man bija ļoti savādi pieņemt un saprast kaut ko citu. Un atkal sajūsties labi Latvijā. Jā, bija tāds brīdis.

– Mēs šobrīd dzīvojam tādā sarežģītā laikā.

– Laiks pašlaik ir neapskaužams. Jau iepriekšējie divi gadi mums visiem ir bijuši ļoti smagi, bet pēdējo dienu notikumi ir pārspējuši visu. Mēs visi cerējām, ka neaizies tik tālu.

24. februāris bija diena, kad, man šķiet, neviens neko nevarēja lāga padarīt, domas joņoja savu gaitu... tajās bija viss – bezspēcība, bailes, dusmas, sašutums, dažādu nākotnes scenāriju izspēlēšana.

Šobrīd nav vienkārši sakopot domas, apjēdzot jauno realitāti. Mēs, pēckara bērni, esam īpaši ievainojami. Karš ir briesmīgs un zemisks, tam nav attaisnojuma, tajā nav nekā cēla, nekā godprātīga, un šis nav karš starptautām... Vienīgā krietnā rīcība ir aizstāvēt savu dzimteni. Es varu tikai no sirds vēlē ukrainu tautai un mums visiem izturību, drosmi un gaišu prātu. Un lūgt Raiņa vārdiem, lai pienāk tā diena, kad – ne tauta pret tautu karos, bet visas kopā pret tumsu.

Ilona Noriete

JAUNA PASAKU GRĀMATA BĒRNIEM

JAU PĀRDOŠANĀ!

INTERAKTĪVA,
AR AUDIOVIZUĀLU PIELIKUMU
UN MOBILO LIETOTNI

Grāmata tiek izdota kopā ar tāda paša nosaukuma mobilo lietotni, kas tās saturu paplašina ar audiovizuālu autore Sanitas Tukres dzejas lasījumu, kā arī interesantiem un izzinošiem faktiem par dzīvniekiem un kukaiņiem, iesaistot bērnu nelielā interaktīvā spēlē.

Grāmatu var lasīt un ar to darboties arī bez lietotnes, jo dzejoļus papildina atjaunotības uzdevumi, kuros atspoguļoti galvenie pasaku varoņi.

➔ Veic pasūtījumu www.presesserviss.lv

➔ Vai iepērcies, lietojot telefona aplikāciju un saņem grāmatīņu savā pastkastītē!

JAUTĀJIET ARĪ PRESES TIRDZNICĪBAS VIETĀS!